

Bratislava je město s kouzlem. Nedávno jsem znovu četl knihu vzpomínek Júlia Satinského **Z mého deníku**

. Kniha rok za rokem popisuje zážitky autora spojené s jeho rodným městem. Dne 7. prosince 1948 se Bratislavě, v rodině houslisty Slovenského národního divadla, narodil chlapec, kterému dali jméno Pavol.

Jeho spolužákem byl vysoký kluk jménem Boris Filan. Oba tehdy netušili, že je spojí na celý život hudba. Jako žák se **Pavol Hammel** učil na housle, ale šedesátá léta minulého století znamenala i na Slovensku nástup bigbítu. Pavol Hammel vystupoval s kytarou v bigbítové kapele s názvem Jets, patrně pojmenované po partě z filmu West Side Story. Bratislava byla kousek od Vídně, kam ostatně před válkou jezdila tramvaj. Ostatné dráty po roce 1948 sice vzdálenost mezi Vídní a Bratislavou prodloužily, ale Bratislava byla stále mezinárodním říčním přístavem a dal se poslouchat i rakouský rozhlas a později i televize.

Jets hráli převzatý repertoár, ostatně tak hrály v té době téměř všechny kapely. Jenže velmi krátce po vzniku dostala kapela název, který přetrval dodnes - Prúdy. Na Slovensku se říkalo, že v této kapele hrál v podstatě každý, kdo ve slovenském bigbítu něco znamenal.

Pavol Hammel se stal zpěvákem kapely, který se doprovázel na kytaru a byl především autorem hudby u většiny písní. Koncem šedesátých let dvacátého století došlo v kapele ke spojení dvou velkých jmen, Hammela a Mariana Vargy, nedostudovaného konzervatoristy, hráče na klávesové nástroje a autora prvních velkých pecek kapely, z nichž většina je na první LP desce Zvoňte zvonky. Celkem natočil Hammel přes 40 desek, ale tu první řadím mezi nejlepší. Po nástupu normalizace se stala velmi vzácnou. Jako první Hammelovy písně jsem slyšel Balada o smutnom Jánovi a Čierna ruža v rozhlasové Houpačce Mirky a Jiřího Černých. Už tehdy jsem si říkal, že se u našich slovenských sousedů narodilo něco zcela svébytného a velmi kvalitního. Jenže po roce 1968 se časy změnily, ale Prúdy existovaly a točily desky. Stále mám někde schovaná alba Zelená pošta a Na druhom programe sna, kdy na druhém albu účinkuje vedle Vargy i Radim Hladík. Album Hráč natočil Hammel na ilegálním opušťáku v rámci své vojenské služby. Krom hudby Hammel v roce 1972 ukončil úspěšně studium práv na bratislavské Právnické fakultě, stihl se oženit a stal se otcem dvou dcer. Především však skládal a natáčel desky. Krom jeho velikého talentu napsat dobrou píseň k tomu bezesporu přispěl i jeho organizační talent a v neposlední řadě i fakt, že na Slovensku nebyly poměry tolik poznamenány debilitou kulturtrégrů, jak tomu bylo v České republice. Původní textaře, především Jána Masaryka, vystřídal dvojice Boris Filan a Kamil Peteraj. Peteraj byl Vargovým spolužákem z konzervatoře. Oba jmenovaní textaři patří k vrcholným autorům na Slovensku, a nejen tam.

Šedesátka Pavola Hammela

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Středa, 10. prosinec 2008 04:00

Čas běžel, většina diváků a posluchačů v České republice si u jména Hammel vybaví nanejvýš tisíckrát hranou píseň Medulienka, určenou pro děti, či Učitelku tanca. Nějak většině z nás uniklo, že Hammel skládá nadále i po rozpadu státu. Byl jsem šťastný, když jsem se mohl jako divák po letech setkat s Prúdy a mimo Hammela i s dalšími legendami jako Fedor Frešo a František Griglák. Prozatím je ale pro mě vrcholem album Déja vu, natočené s Radimem Hladíkem, jehož živou podobu jsem si vychutnal v Balbínce.

Nezbývá, než popřát čerstvému šedesátníku Pavolu Hammelovi hodně zdraví a autorské invence a nám posluchačům další setkání s touto slovenskou legendou.